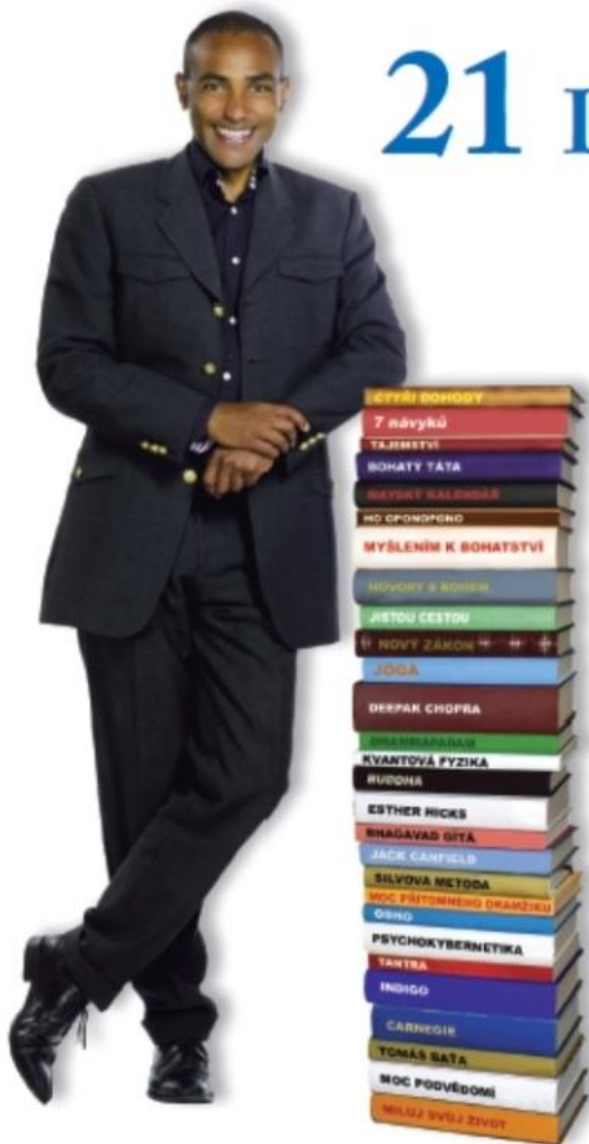

MARK DZIRASA

21 DNŮ

21 dnů s jedinečným motivačním spikrem, koučem a mentorem

Jaroslava Timková

Obsah

Den první Povídání O dětství, mamince, komunismu.
O pevné kotvě v životě. O černé Africe a stěhovacím kontejneru.
O desateru i Bohu. O letech bez televize. O programech v hlavě.
O malém chlapci hrajícím si s Legem. O základních životních hodnotách. O lásce bez podmínek.

Den druhý O logice korporátního světa. O ekonomické krizi.
O citové vyprahlosti a trvalých hodnotách. O nástroji moci zvaném hypotéka. O nálepkách úspěchu. O štěstí. O snech a cílech. O manipulaci a konspiračních teoriích. O vzniku písma.
O životě na dluh. O zaklínadle, které říká víc, víc, víc. O golfvých holích, kabelkách a fotkách z dovolené.

Den třetí O šílenství zvaném konzum v nejabsurdnější podobě.
O touze předvádět se. O největším daru. O obětích. O tvůrcích.
O inspiraci. O úspěšných lidech. O osobní zodpovědnosti.
O vnitřním hlasu.

Den čtvrtý O marné snaze změnit vnější okolnosti. O Matce Tereze. O lpění na penězích a na životě. O skutečné a úplné pravdě. O Mahéšvaránandovi. O tom jediném, co máme.
O indigových dětech.

Den pátý O channelingu. O Markově mlčení. O tom, co lidi v životě hledají. O lásce. O harmonii. O naší podstatě. O polibku smrti.
O podmíněné lásce. O ceně osobní svobody. O Cestě osobního růstu. O podtrhaných knihách.

Den šestý O zákonu přitažlivosti. O tom, že osvícení je mnohem blíž, než čekáme. O fixaci na budoucnost. O orientaci na přítomný okamžik. O stavu blaženosti. O tom, jestli je lepší umřít O třicet let dříve nebo později. O tom, že náboženství není církev.
O překonání zlata a ženy. O manipulaci. O bídě, ale jistě.

Den sedmý O meditaci. O nerovnováze mozkových hemisfér.
O radosti a žalu. O modelech myšlení a zajetých kolejích.
O skutečné lásce. O šikmé ploše. O rodičovských radách a cestě do pekla. O nikdy nekončícím vzdělávání.

Den osmý O tom, kdo může být úspěšný. O síle, která se rodí z klidu. O vedení lidí. O nepoznané pochvale. O emocionální investici. O MLM. O bohatství. O pasivním příjmu. O sebedisciplíně. O tom, co zabije motivaci. O sladoučké odměně.

Den devátý O penězích. O finanční disciplíně. O pokladech z odpadkového koše. O relaxaci. O meditaci. O programování mysli. O hormonech štěstí. O mazlení s dětmi. O trvanlivosti lidí i techniky. O manželství a vztazích. O devaluaci vzdělání.

Den desátý O tajemství mužské přitažlivosti. O tom, jak si objednat partnera. O péči O květiny i vztahy. O stavu citového konta. O holkách a rovníkových genech. O mužském a ženském principu. O vlastnění věcí i pocitu nedostatku.

Den jedenáctý O tom, co určuje naší cenu. O mentalitě dostatku. O přemýšlení bohatých. O přátelství. O vzhlížení. O projevu lásky. O špatné a dobré otázce. O duchovním hledání. O nebi na zemi.

Den dvanáctý O Nickovi Vujičičovi. O vděčnosti. O 101 cílech. O zvycích. O osobní reklamě.

Den třináctý O Markově dospívání. O demonstracích. O hnutí punk. O volání NE. O porevoluční vlně hippies. O Moodyho knihách. O skládání účtů. O Hare Krišna. O dětech z dobrých rodin. O náboženství a církvi.

Den čtrnáctý O jisté cestě. O mentalitě hojnosti. O vkládání záměru do činnosti. O vnitřním hlasu. O správném místě. O nesouhlasu okolí.

Den patnáctý O Tajemství. O zdánlivých náhodách. O Jacku Canfieldovi. O spojení dvou cest. O prenatálním období. O čtyřech dohodách. O děláni toho, co nás baví. O trvalém štěstí a O těžkých chvílích.

Den šestnáctý O seminářích. O profesním růstu. O správných autoritách. O nákupech třetího stupně. O ceně a odměně.

Den sedmnáctý O čtení katastrofických zpráv, koukání na horory a čtení bulvárních novin. O tom co je úspěch a co štěstí. O třech principech této knihy. O tom, že dav se mýlí vždycky. O New Age a Oprah Winfrey. O velkorysém myšlení a velkých slovech.

Den osmnáctý O šamanismu. O medicíně jménem ayahuasca. O nesmyslných zákonech. O čarodějnicích. O bílých nocích. O útoku na Markovo ego. O Džirasově pinožení. O urychlovačích osobního růstu. O obrovském týpí. O pokoře. O velké životní lekci. O stavu blaženosti.

Den devatenáctý O Dr. Ihaleakala Hew Len. O havajském Ho'oponopono. O čtyřech kouzelných větvích. O nepochopitelném zázraku. O maminčině ořechovém dortu z koncentráku. O dokonalé odpovědi. O čase stráveném se sebou. O Mabel Katz. O inspirativním vedení. O vnitřním dítěti.

Den Dvacátý O oblacích lží a neskutečných penězích. O vaření žáby. O tvořivém a rostoucím podnikání. O nezvedání telefonů i vánočních pohledech. O tom, že když chci nic nemusím. O rolích v životě. O tom, co se rozpadá. O hodnotách i žebříčku hodnot. O úplatcích i jízdě načerno. O zničujícím egu. O osmiveslici a raftu. O prvním dojmu.

Den Dvacátý první / Den jednadvacátý O chůzi po žhavém uhlí. O Holosync. O respektu k zákonům. O tom, že doma myslíme na práci a v práci na rodinu. O koncentraci. O tom, co je důležité a co naléhavé. O propásnutých příležitostech. O smazaných mailech. O tom, jak se odlišit. O společenských programech a uklízení. O sexu. O parádní jízdě.

Den druhý – ukázka

Snažíme se za peníze které nemáme kupovat věci, které nepotřebujeme, abychom udělali dojem na lidi, které nemáme rádi..

Co myslíš během na krátkou trať?

Korporátní svět žije ne snad ze dne na den, ale z roku na rok, v lepším případě z dvouletky do dvouletky. Prostě běh na krátkou trať. Dnes již neplatí trvalé hodnoty a běh na dlouhou trať, logika těch brambor, byznys jak ho budoval Baťa, aby ho převzaly děti a pak děti jejich dětí. Kapitán Sanders, zakladatel KFC, Edison, když zakládal General Electric nebo Ford budovali tradiční hodnoty kvalitní značky na dlouhá léta a společnosti, které vydrží. Dnes sice ještě najdeme mezi korporacemi také, které stojí na

tradičních hodnotách, ale je to výjimka. Zejména bankovní svět žije dneska bez dlouhodobé vize. Krátká perspektiva s sebou nese to, že vzniká obrovský zmatek, protože nikde není žádný dlouhodobý výhled kam to chceme dovést. Dneska nemá například smysl budovat obchodní značku. Obchodní značka O dva roky později nemá žádnou hodnotu. Společnost zfúzujeme s jinou a značku vyhodíme z okna. A celou její historii, hodnotu, její reference.

Najednou je pryč důvěra lidí, pryč je to, že tatínek nakupoval tady, tak já tam budu nakupovat taky. V dnešním rychlém světě tato tradice nemá žádnou hodnotu. Všechno je vyjádřeno momentální hodnotou na burze, všechno je o momentálním cash flow, tedy toku peněz. Všechno je o momentální výsledovce a momentální rozvaze. o momentálních prodejích. O momentálním podílu na trhu. Manažeři jsou motivováni tím, co právě vyhlásila správní rada. Cílem je vždy to, co vyhlásí matka v Americe, Holding v Německu nebo headoffice v Budapešti jako strategii pro tento půlrok nebo rok. Jednou je to market share (podíl na trhu), jindy cutting-expenses (snižování nákladů), jindy zase akvizice či penetrace, o půlroku později příprava na potenciální fúzi, která však neproběhne, o další půlrok později to může být down-sizing (snižování stavů). A další kvartál je to likvidita. Někdy se tlačí na celkovou ziskovost a někdy jde o to umístit za každou cenu pouze určitý produkt či službu. Vánoční bonus manažera je fixovaný na to, že splní tento cíl a na konci roku dostane svůj milion za splněný cíl. Manažera nezajímá, co bude s firmou za rok, za dva, co se stane po tom, až splní aktuální zadání. Nezajímá ho to, protože on už tam nebude. Splní cíl a půjde dál, výš, na jiné místo, do jiné firmy, pokud možno za více peněz. Společnosti pak podnikají nesmyslné kroky. Nabízí nějakou službu, zboží, v korporátní řeči řekneme produkt, a vyhlásí akvizici, aby se s tím dostali na trh. Během roku to umístí na každý roh ulice. Ono se to neprodává, nikdo to nechce, ale úkol je splněn – je to na každém rohu. Můžou si ho odškrtnout. Na příštím zasedání správní rada rozhodne, že je to nesmyslně drahé, že to stálo spoustu peněz a je potřeba s tím něco udělat a změnit se strategie. Nová strategie je optimalizovat. To znamená

vybrat nejfunkčnější lokality, pobočky, automaty nebo nějaké servis pointy a zbytek zase stáhnout. Další manažer v pořadí je tedy najat na to, aby proškrtal, zrušil a stáhnul z trhu vše, co nefunguje a ponechal tam pouze to, co funguje. Když to dokončí, tak se zjistí, že mezitím produkt zastaral. Takže se všechno úsilí vrhne směrem rychle koupit nějakou softwarovou společnost, která to teď bude aktualizovat. A tak pořád dokola. Já žádnou jednotlivou firmu za tu bezkonceptnost nekritizuji. Je to prostě tak. To jsou prostě pravidla hry dnešního korporátního světa. Některé tradiční hodnoty v současné době kompletně ztrácí svůj význam. Korporátní svět má svojí logiku, ale je to logika velmi vzdálená zdravému selskému rozumu a řekl bych že i vzdálená přírodním zákonům.

Jak z toho ven? Lidi musí být frustrovaní, plní úkoly, plní zadání, dostanou svůj vánoční bonus a dospějí do stadia, že už jim ty peníze radost nepřinášejí, už si skoro nemají ani co koupit, protože skoro všechno mají. Peníze už pro ně nejsou motivací a začínají hledat skutečnou hodnotu.

Je to přesně tak, protože ten hlad po penězích neboli to vidění světa přes ty materiální hodnoty a jejich reprezentanty v dnešní společnosti neboli ty nálepky úspěchu ho přestanou bavit.

Co jsou nálepky úspěchu?

Nálepky úspěchu jsou společenské odznaky. Reprezentují, jak dobře si stojím v dnešní společnosti. Svého času to bylo jestli a jaké mám golfové hole a kde jsem registrovaný v klubu. Jeden čas bylo zajímavé, jakou mám sedačku a domácí kino, dneska to může být, jak moc exotickou dovolenou si dovolím a do jaké restaurace si můžu dovolit chodit na jídlo. Také jakým jezdím autem, jaké mám hodinky a samozřejmě kabelku. To se přirozeně v průběhu času mění. Říká se tomu „dý'-ejč-ví“ - demonstration of higher value tedy kterak ostatním demonstrovat svou vyšší hodnotu. Je to výsledek přesvědčení, že moje hodnota pochází zvenku a zvenku to do nás bylo také od malička implementované. Děti jsou šílené, aby měli trendy hračku, potom aby mohly na střední školu ve značkovém oblečení. No a my se to naučíme a celý život ty symboly pronásledujeme. Výsledkem naší práce jsou

peníze, za peníze si potom koupíme společenské odznaky a žijeme pro to společenské zrcadlo. Jde tedy o to ukázat, že jsme „dost dobří“ a některým, že jsme „lepší“. A vše je vyjádřeno množstvím nebo kvalitou těch symbolů, jinými slovy téměř jediným měřítkem jsou peníze. A jedinou odměnou za práci jsou v korporátním světě peníze, nic po člověku nezůstane. Odvedete práci a za dva roky, za pět let není nikde vidět. Odtud taky pramení ta dnešní frustrace.

Máš na mysli frustraci z toho, že nevidím, že po mně něco zůstane?

Přesně tak, dědeček se mohl podívat a viděl zeď, kterou postavil a ta zeď tam byla, ještě než umíral, mohl ji ukázat vnukům. Dneska člověk na manažerském postu nemůže ukázat vnukům vůbec nic. Možná nějaké ročenky kde ho otiskli s fotografií jako zaměstnance roku nebo pochválili za nějaký výkon. Zůstává po nás málo a to na nás doléhá. Covey a mnoho dalších spíkrů a i duchovních učitelů říká, že jednou ze základních lidských potřeb je „leave the legacy - zanechat odkaz“. Wayne Dyer to nazývá „zanechat svět lepším po tom, co jsem ho na těch padesát nebo osmdesát let navštívil. Tahle hodnota je kompletně nenaplněná dnešním korporátním světem, proto dřív nebo později vidíte u těch lidí hlad po něčem jiném. Tam vzniká podhoubí pro takové množství východních filozofií. Je to odpověď na to, proč tolik lidí začíná meditovat, proč se tolik lidí začíná hlouběji dívat dovnitř a méně ven. Ta konzumní společnost, tažená právě korporátním světem není schopna uspokojit tu základní lidskou potřebu po realizaci. Právě proto, že běží kompletně na krátkou trať, je to krátkozraké, všechno se v tom rychlém světě odehrává v minutách, dnech, nejmíc letech. Nikoliv jako dříve, jako celoživotní dílo nebo odkaz, který zanecháváme.

Co je štěstí?

Štěstí mohu v zásadě spojovat s třemi různými věcmi: je to spojení s tím, co mám nebo s tím, co dělám anebo s tím, čím jsem.

Když necháte lidi napsat své sny a cíle, budou se téměř výhradně orientovat na tu první kategorii. Na to, co chci mít, výjimečně se tam objeví, co chci dělat - třeba cestovat, ale co chci být, se tam neobjeví skoro nikdy. Přitom logika toho, odkud pramení štěstí, je přesně opačná. Nejprve se musím rozhodnout, čím chci být, jaký chci být, z toho vyplývá co chci dělat a potom úplně v závěru jako nejméně podstatné je to, co všechno chci k tomu vlastnit. V životech lidí je to nastavení ovšem opačné. V úvahách skončí u toho, co chtějí vlastnit, od malička jsou takhle masírování a je to velmi chytré, protože dnešní korporátní svět, abych byl přesný dnešní byznysový svět, a možná lze prostě říci svět jako takový, stojí na tom, že vydělává peníze na konzumu. Hledá způsoby, jak nás donutit konzumovat více, implementuje do nás hodnoty, které spojují vlastní pocit bezpečí, jistoty a vlastní hodnoty s tím, že potřebujete něco vlastnit. Protože my chceme mít ten pocit, tu jistotu, chceme mít to bezpečí, chceme mít ten pocit hodnoty, tak musíme jít a koupit si to. A pokud nekradete, tak na to musíte někde vydělat.

To většina z nás dělá...

Potřeba uspokojit tento pocit je základní lidská potřeba, jedna z nejdůležitějších, kterou máme. Vychovali nás k tomu neustálým soutěžením, porovnáváním, atmosférou věčného závodu, která je do nás uložena úplně od malička. Celý školský systém pěstuje atmosféru soutěžení, porovnávání a závodu. Celý korporátní systém pěstuje atmosféru soutěžení a závodu. Je málo firem, kde nevyhlašují obchodáka roku, který bude lepší než všichni ostatní, je málo škol, které neznámkuje tak, aby někdo byl lepší než všichni ostatní. Je málo rodin, které pamatují na to, že jeden sourozenec není lepší než ten druhý. A tahle atmosféra soutěže, toho závodu, toho porovnávání se s druhými lidmi se velmi hodí do krámu všem těm, co z toho mají peníze, ať už vám chtějí prodat značkové oblečení nebo drahou dovolenou, na kterou nejedete kvůli dovolené samotné, ale kvůli fotkám, které potom ukážete svým známým. Dneska už je můžete strčit na internet, takže se všichni na ně podívají na sociálních sítích a vy tam jedete pro ty fotky. Jedete tam pro ten společenský odznak, pro to

společenské zrcadlo. Díky této masírce zvenku, jsou do nás implementované materiální hodnoty, všechno je to naprogramované podle zaklínadla, které říká: „Víc, víc, víc!“. No a když chci víc, tak o to musím víc fungovat a víc pracovat. A pokud tomu propadnu, tak se do té spirály můžu úplně zamotat.

*Podřízený přijde za šéfem a říká: Šéfe, potřeboval bych přidat.“
Šéf odpoví: „No tak přidej!“ :-)*

*Odchází zaměstnanec v sedm večer z firmy a šéf se ho ptá:
"Co je? Bereš si půl dne dovolenou?" "Ne, odcházím na oběd..." :-)*

Ve dvaceti letech začnu trávit v zaměstnání trávit 14 - 15 hodin denně a všichni mě za to pochválí, takže sám sebe v tu chvíli vidím jako toho ambiciózního. Všechny seriály životního stylu, které sledujeme z hollywoodské produkce, vyzdvihují tyto lidi, protože to jsou lidi, kteří jezdí v těch sexy autech, kteří bydlí v těch sexy hotelích a mají to krásné oblečení, kolem kterých se točí ty modelky a kteří chodí po perfektních večírcích. Tlak společenského zrcadla mě dotlačí k tomu, že obětuji úplně všechno, často zdraví, obětuji vztahy, osobní život, koníčky. Dneska lidi odkládají rozhodnutí mít děti a mnohdy je kvůli kariéře nemají vůbec.

A teď, co s tím?

Cestou není nějaká vnější regulace, že se rozhodnu, že budu pracovat jen tolik a tolik hodin denně, že budu se starat o svoje tělo, že se budu starat o svoje vztahy, že si budu uvědomovat, že babička tady věčně nebude a občas se za ní stavím a uvědomovat si, že děti vyrostou a že se o ně musím zajímat a ne je vidět, když ještě spí a já jdu do práce a potom večer, když už spí, když jsem přišel z práce. Tou cestou je přestat věřit té propagandě, cestou je prohlédnout ven a přestat být obětí tohoto obecného šílenství naprogramovaného do lidí.

Jak přestat být obětí tohoto šílenství?

Pokud bych měl říct konkrétní tipy, tak přestat hrát tu jejich hru na všech úrovních. Přestat koukat na tu „jejich“ televizi, přestat číst ten „jejich“ bulvár, přestat se bavit s lidmi, kteří jsou v tomto světě lapení. A potom hledat uvnitř, co je opravdové.

*Chcete-li svrhnout z trůnu tyrana, nejprve odstraňte trůn,
který jste mu vybuodovali ve svém nitru. [Kahlil Gibran, Prorok]*

Základní pravidlo toho, co je opravdové, je, že opravdové je to, co je stabilní, co není pomíjivé, co nepodléhá zkáze. Jak říkají v bibli, to „co nežere mol a neničí rez“, to je to, co je opravdové a pravé. A to musíme hledat vevnitř. Tam je třeba hledat tu kotvu, ten pevný bod, to, o co se lze opravdu opřít, to, co nepomine. Protože to, o co to se opírá 97 % lidí, pomine. A to tak, že velmi brzy

Kdo hledá venku, ten sní; kdo hledá uvnitř, ten se probouzí. [Carl Gustav Jung]

Za manipulací stojí fenomény, které se rozvinuly v posledních pěti tisících letech. Peníze. Národnostní uspořádání a hranice. Písmo.

Písmo?

Když máš písmo, můžeš mít psaný kodex, který říká co je dobře a co je špatně. Můžeš mít slovo boží v knize a tou pak ovládat ostatní. Lidé pak nenásledují vnitřní vedení, ale pravidla stanovená zvenku. Což ještě není hlavní potíž, protože v těch velkých „náboženstvích knihy“ je v těch knihách skutečně Pravda. Potíž je v tom, že pak můžeš mít instituci, která říká, jak to, co je v té knize, máš chápat. A podle té interpretace můžeš pak ostatní soudit. A nebo, ještě lépe, naučit je, aby se podle toho výkladu vnitřně soudili sami.

Ochočování lidí usnadnil i centrální systém výchovy a vzdělávání. Vrcholem ochočování pak byl příchod průmyslové revoluce, kdy lidé kompletně pustili zodpovědnost za vlastní život ze svých rukou. Začali natahovat ruku, ať se o ně někdo postará, což přesně nahrávalo všem levicovým režimům, což přesně nahrává tomu nejlepšímu přerozdělování a čím víc se vám podaří do svobodného trhu strčit levicových prvků, tím líp můžete přelozdělovat pro zájmové skupiny. Čím víc ovládáte, čím víc přerozdělujete, čím víc řídíte, čím víc centrálně diktujete, tím víc si na tom můžete namastit kapsu a nechat smočit zobáček svoje kamarády. Tomu nahrává to, že lidi ztratili svoji zodpovědnost..

Myslíš život na dluh?

Ano, přesně tak. Na kreditní kartě s neznámým RPSN, hypotéce na x nebo y let, a u procent, kterými je úročena úvěrová karta, debetní karta nebo všechny různé způsoby spotřebitelských úvěrů to tak transparentní není. Kolik mám a kolik jsem snědl a jestli mi zbylo na jaro. To je virtuální svět, kde se tvoří hodnoty, které vlastně ani nejsou hodnotami, nebo nejsou takovým způsobem vnímané, protože si na ně nemůžeme sáhnout, nevidíme je před sebou. Průmyslová revoluce udělala z lidí ovce, udělala z nich armádu lidí, kteří stojí s nataženou rukou. Svědčí O tom všichni lidi, kteří stávkují a dožadují se, domáhají se toho, aby se o ně někdo postaral, aby se o ně postaraly odbory, aby se o ně postaral zaměstnavatel, aby se o ně postarala vláda, aby se o ně postaral kdokoliv, někdo z venku, protože už se neumí o sebe postarat sami. Na jejich obhajobu, systém jim často ani neumožňuje, aby se o sebe mohli postarat sami.

Můj názor je, že hypotéka je mocenský nástroj. Někdy mě šokuje, kteří lidé si pořizují bydlení na hypotéku, a tak zásadně si ovlivní život a stávají se dobrovolnými otroky na třicet nebo čtyřicet let. Jsou to mladí lidé a najednou vše jen musí.

Hypotéka je sekyra, kterou máš za krkem a korporátní svět ji miluje. Korporátní svět ji miluje, protože to znamená, že až ti přidají práci a tobě se to nebude líbit, tak sklopíš uši a trpělivě to budeš snášet. A nejlepší je, když se ti k tomu narodí další dítě. Každá ta smyčka, která se ti utáhne kolem krku, každé další dítě, každá hypotéka, každý další spotřebitelský úvěr, každá další dovolená na dluh, dává zaměstnavateli větší sílu ždímat. Korporátní svět miluje nástroj, kterému se říká hypotéka.

Hypotéka je naprosto určující pro celý další život celé rodiny na desetiletí. Zním případ, kdy si známi brali hypotéku v době, kdy se jim dařilo, v pohodě mohli platit vysoké splátky. Situace se změnila a měli problém zaplatit třetinu splátky. Považuji to za novodobé otroctví.

Je to nepochybně tak. Důkazem je, a to je dech beroucí, že se v Americe dokonce vyvinulo rčení: „Každý máme nějakou hypotéku.“ jako vysvětlení nemorálního jednání. Chování, které se neslučuje s etikou, morálkou nebo které nekoresponduje

s hodnotovým nastavením, třeba podraz na kamaráda, se komentuje slovy „Každý musí platit hypotéku“. Takovou moc jí dnešní svět přisuzuje.

Je na světě vůbec něco dobře?

Chraň Bůh, abych soudil, že je něco dobře nebo špatně. Chci se vyhnout tomu, abych nálepkoval na dobré a špatné. Všechno je v pořádku. Všechna vývojová stádia společnosti, všechna vývojová stádia jednotlivce jsou v pořádku a musí se odehrát přesně tak, jak se odehrávají.

*Vesmír je každou vteřinu takový, jaký má být a jaký jedině musí být.
[Deepak Chopra]*

Nechci tvrdit, že ten systém je špatný, ten systém přináší podle našich měřítek spoustu úžasných věcí. Přináší nám dlouhověkost, pokud si tedy řekneme, že to je dobrý cíl. Přináší nám to, že nejsme tak sedřeni, přináší nám spoustu zálib a zážitků, pokud je tedy smysl života v zážitcích. Všechno je relativní, my nevíme, co všechno je špatně nebo co všechno je dobře a neřekl bych, že je třeba to rozlišovat. Nemáme na starosti změnit svět. Máme na starosti svojí volbu. Proto věřím, že je třeba rozlišovat spíše Pravdu od nepravdy neboli Skutečnost od iluze. A k rozeznání iluze je potřeba hledat vždycky uvnitř. To je ta ultimátní odpověď. Pravda je to, co nežere mol a nekazí rez, to co je stálé. Jestli je dobře nebo špatně to či ono, je zbytečné soudit.

Kolik lidí je natolik silných, aby si před svými známými, před svojí rodinou, přede všemi obhájili, takhle si za tím stojím, na tomto trvám. Ignoruji symboly společenského úspěchu, je mi jedno, jestli k mé profesi patří to nebo ono auto či telefon.

Podléhání tomu společenskému zrcadlu, jak já ho nazývám, tedy názoru ostatních lidí, tomu vidění z vnějšku je veliká nesvoboda, je to veliké otroctví. Líbí se samozřejmě každému, kdo do něj dokáže promítnout svoje obchodní zájmy. Milují ho výrobci aut, mobilů, oblečení a samozřejmě ho miluje náš zaměstnavatel. Je to však naše volba. Spousta velkých osobností říkala: „Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“ Kolik lidí je schopných se postavit tomuto proudu, tomu obecnému paradigmatu, rodičům,

přátelům, kolegům, všem lidem, kteří jsou kolem, kteří na vás budou ukazovat prstem a koukat skrz prsty a označí vás za blázna a dají vám všechny možné nálepky, kolik lidí? Málo.

Je to náročná cesta.

Jak se to vezme. Sebrat tolik síly, abych byl schopen neposlouchat ostatní a ustát to by byla opravdu náročná cesta a já bych ji nikomu nedoporučoval. Cesta je přestat tomu prostě věřit, zrušit tu validitu, tu hodnotu vnějšího pohledu, jednoduše zrušit pravdivost toho, co si myslí druzí, přestat tomu věřit. Přestat věřit billboardům, spotům, PR článkům a tomu, o čem se povídá u kávového automatu v práci. Mít svůj názor. Když tomu přestanu věřit, tak to na mě nemá vliv. Pak je velmi snadné se osvobodit. Proto je to tak veliká myšlenka, že pravda osvobozuje. Když poznáte pravdu, pravda vás učiní svobodnými.

Znamená to, že musím věřit sobě.

Věřit sobě, svému vnitřnímu hlasu, své vnitřní univerzální podstatě, tomu co je pevné.

Den třetí – ukázka

...

Věříš-li ve vítězství, i vítězství uvěří Tobě. Riskuj vše, chop se příležitosti a odmítmi všechno, co Ti nabízí svět pohodlí. [Paolo Coelho]

...

K další otázce: Jsou tři fáze, kterými procházíme. Ta první fáze by se dala nazvat obětí, druhá fáze tvůrce a třetí fáze jakési plynutí s proudem nebo následování vnitřního hlasu - inspirace.

Kdy jsme oběťmi?

Vždy, když jsme obětí vnějších událostí, okolností a lidí. Oběť potřebuje mít viníka. Pro oběti je charakteristické obviňování a také ospravedlňování se. Charakteristický pro ně je pocit, že věci přicházejí z venku - od šéfa, od tchyně, od sousedů, od manželky, od vlády, od dětí atd. Na jednu stranu je to velmi pohodlné, na druhou stranu je to vlastně to nejnepohodlnější. Na myšlenkové úrovni oběti je to velmi pohodlné. Stačí někoho obvinít a jste z toho venku. Sice to bolí, ale my se víc než o to, jak moc to bolí,

staráme O to, kdo za to může. Perspektiva zodpovědnosti je pro nás mnohem důležitější než perspektiva míry samotného utrpení. Je to legrační, je to dětinské, je to velmi nezralé. Když za to nemůžu a mám koho obvinít, tak jsem v pohodě i když to vlastně bolí úplně stejně. Takhle žije většina lidí. Za to, „co se jim děje“ může Topolánek, Klaus, Obama nebo Bush, velké koncerny, zkaženost lidí, konzumní společnost nebo cokoli. Když se naše myšlenky točí kolem hledání viníka, Covey tomu říká „život s orientací na nepřítel“. Můžete se připojit k anarchistům, komunistům, zeleným teroristům, nacistům a nebo k proudům jako je hippies, punk, nebo například i trumping až třeba po dnešní emo. Přirozeně je nehážu do jednoho pytle, ale jednu společnou věc všechny mají. Spojují lidi také tím, že mají společného nepřítele. Mají někoho, na koho můžou svést všechny svoje frustrace a to z nich snímá odpovědnost. Když ze sebe sejmete odpovědnost, tak je to velmi pohodlné alespoň tedy na téhle úrovni přemýšlení. Nemůžeme za to my, máme na koho ukázat prstem, a tím se nám rt trable všem líp snáší.

Pověz radši něco o druhé fázi.

Tou druhou fází je fáze tvůrce, to je ta chvíle, která přichází u lidí právě s tím, že začnou svůj život brát do vlastních rukou. Je to úžasný posun. Učí to lidi třeba právě multi-level-marketingy a často i ten moderní korporátní svět. Motivují k tomu, vzít život do svých rukou a lidé přestávají být obětí a stávají se tvůrci. Začnou se snažit, usilovat, tvořit, učit se, začnou na sobě pracovat. Začnou plánovat, vytyčovat si cíle, začnou toužit po výsledcích, začnou číst knihy, učit se prezentační dovednosti, time management, učit se komunikovat, investovat, ochraňovat to bohatství. Zkrátka tvořit. To je to, co učí lidi populární Kiyosaki, bestseller Tajemství, multilevely nebo vesměs i korporátní svět. Je to navázání toho vytváření lepšího světa, v tuto chvíli reprezentovaného lepší dovolenou, lepším domácím kinem, lepším autem či sedačkou a lepší restaurací na to, že se budu více snažit. Že já jsem zodpovědný, že já to mám v ruce. Přijetí té zodpovědnosti je nesmírně veliká věc. Znamená to zařadit se mezi 3% nebo možná 10 % společnosti, mezi ty úspěšné.

Kdo jsou úspěšní?

To jsou ti, kteří nežijí ve vleku vnějších události, okolností, jiných lidí, společenského klimatu, politického klimatu, ale drží otěže svého života ve svých rukou, to je ta fáze tvůrce. Je nesmírně zábavná a dobrodružná, každý by si ji měl prožít, každý by jí měl projít, já ji všem lidem doporučuji. Projít si fází kdy se budou chvíličku honit za hmotnými statky je úžasná věc, vyzkoušet si jak funguje zákon přitažlivosti, jak funguje síla myšlenky, jak to, pro co se rozhodnu, se začne realizovat, jak se celý vesmír spojí, aby mi to přinesl k nohám. Je to nesmírně dobrodružná cesta a je nesmírně radostná. Radostná je klíčové slovo, protože vědět, že nejsem oběť, je nesmírně radostné. Vědět, že já jsem původce, je nesmírně občerstvující a osvobozující.

S tím souvisí ještě jedna klíčová a věc spojená s přijetím zodpovědnosti a to je uvědomit si, že to všechno kde jsem, je místo, kam jsem sám sebe dostal já sám. Což je nesmírně těžké akceptovat, protože do té doby, dokud jsme hledali toho viníka a ukazovali na někoho prstem, tak to bylo relativně pohodlné, protože když za to může někdo jiný, tak já nic nemusím. Ve chvíli kdy za to můžu já, tak to břemeno je najednou na mně. A to břemeno se nám často nechce nést, proto před tou zodpovědností utíkáme právě tím obviňováním a nechceme dorůst do fáze tvůrce. Spousta lidí, kteří propagují různé levicové názory, je propaguje právě proto, že nechtějí přijmout zodpovědnost, že nechtějí dorůst do této fáze.

Pro řadu lidí to může být opravdu bolestivé, někdy musí udělat složitá rozhodnutí.

S tím souhlasím, někdy je velmi těžké přijmout pohled na výši svého konta, stav svého rodinného prostředí, stav svého organismu s tím že jsem to způsobil já sám. Ale když to uděláme, tak je to nesmírně osvobozující, je to dobrodružná cesta, je zajímavá a je velmi radostná.

Jak dlouho jdeš po cestě osobní zodpovědnosti, chceš-li rozvoje?

Asi sedmnáct let. Když se vydáme po téhle cestě, tak můžeme tvořit. Jsem přesvědčený, že jsme sem na Zem přišli tvořit. Tvoření je nesmírně radostná činnost. Jsme tady od toho, abychom tvořili a ta univerzální substance, to jsoucno, ten vesmír nám poskytuje možnost stvořit cokoliv. Doporučuji lidem vyzkoušet si, že cokoliv znamená opravdu cokoliv.

Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: 'Zdvihni se a vrhni se do moře' - a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít. [Nový Zákon, Marek 11:23]

Nevím, jestli si čtenář takhle dokáže uvědomit, co slovem cokoliv myslím. Když si člověk opravdu uvědomí, co slovo cokoliv znamená, tak mu to musí vyfouknout mozek z hlavy. Že cokoliv znamená cokoliv, že můžu stvořit kompletně co chci. To je fascinující. Pak se život stává hrou, zábavou. Je to přesně to, pro co jsme si sem přišli. Prožít si to projevení té neprojevené podstaty. S tou manifestací přichází polarita. Musíme poznat ty protipóly, to světlo a tmu, dobro a zlo, dříve a později, nahoře a dole, teplo a zimu, bohatství a chudobu, zdraví a nemoc... To všechno je nutné proto, abychom byli schopni prožívat. Jakmile opustíme tuto dualitu, tak neprožíváme. A my jsme sem přišli prožívat.

Proč to tak je?

To je ta vesmírná hra. Nevím, jestli na ni existuje, na naší úrovni chápání, odpověď. Spousta duchovních učitelů to vysvětluje tak, že to je prostě přirozená potřeba toho jsoucna, toho bytí, podstaty, toho Tao, Krišny, Alláha, Buddha, Hospodina, vesmíru, Života, matky přírody jakkoliv to nazveme. Potřeba se projevit a projev, aby bylo možné ho zažít, aby mohl být zážitkem, nutně musí polarizovat do dualit, jinak není možné ho prožívat. Když se z něj potom chceme vymanit a nastoupíme na nějaký ten buddhismus nebo kteroukoli z tisíců cest, tak zase znovu hledáme cestu středu, tedy vymanění se z té polarizace, z toho zmítání ode zdi ke zdi. Chceme jít tou střední cestou uklidnění mysli, kdy ta pomyslná váha radosti a žalu bude vyrovnaná, kdy nejsme v úprku za svojí radostí a útěku před svým žalem. Cestu, která nám umožňuje navrátit se k podstatě.

Tvoření je nesmírně radostná fáze. Ale dřív nebo později nás přestane uspokojovat. Potom, co si koupíte jedno luxusní auto a druhé luxusní auto a třetí luxusní auto a pro někoho možná desáté luxusní auto, jednou prostě odezní potřeba koupit si další luxusní auto. Potom, co sbalíte jednu krásnou slečnu v baru, druhou krásnou slečnu na diskotéce a třetí krásnou slečnu na ulici nebo padesátou krásnou slečnu na ulici, odezní dřív nebo později potřeba dokazovat si pocit vlastní hodnoty tím, že půjdu sbalit další krásnou slečnu. Tím, že pojedu na jednu exotickou dovolenou a druhou exotickou dovolenou a třicátou exotickou dovolenou, dřív nebo později odezní potřeba jet na další exotickou dovolenou. Myslím si, že prožít tuto fázi je důležité. Uvědomoval jsem si to při svém rozhodování, zda se vrhnout do toho světského světa nebo zmizet někam do Himalájí. Uvědomoval jsem si, že toto nemám odžité.

To ti bylo 15. To jsi věděl už tehdy?

V těch patnácti letech jsem věděl, že tohle nepřeskočím, že kdybych teďka odešel do buddhistického kláštera nebo do Himalájí nebo se jinak ponořil sám do sebe, že bych cítil frustraci, že nebudu moci tvořit. Tvořit je velmi dobré, ale protože konečná Pravda netkví v tvoření, dříve nebo později nás přestane uspokojovat.

A tady je velmi důležité, pokud chceme tvořit věci a okolnosti, pronásledovat je se vši vášní, s celým srdcem, s celým nasazením.

Proč?

Lidi, kteří to dělají polovičatě, tedy jakoby se na své tvůrčí cestě flákají, tzn. nemalují tolik obrazů, kolik by mohli, nevydělávají tolik peněz, kolik by mohli vydělávat, nekupují si tolik aut, kolik by si mohli koupit a nejdou zažít všechny dovolené, které by mohli zažít a nejdou si pro všechnu slávu, kterou by mohli získat, dělají to polovičatě, tak se v tom snažení zamknou na celý život, protože se ten pohár nikdy nenaplní a nepřeteče.

Nedostanou se dál...

Ano, edostanou se dál. Proto rockové hvězdy nebo hollywoodské superstar tak často skončí v buddhistickém klášteře, protože ony

už zažily všechny dýchánky, ony už zažily všechny dovolené, ony už měly všechna auta, ony už měly všechny holky, ony už měly spoustu slávy a najednou mají potřebu jít dál. A Madonna jde hledat kabalu a Richard Gere jde do buddhistického kláštera. Hledají, co je dál, došlo k přesycení.

To přesycení je velmi důležitý moment, který nám umožňuje začít hledat tu další fázi. Další fáze je inspirace, nechat věci plynout.

To je docela změna...

Ano, a tady jsou lidi velmi často zmatení, protože v radosti nad tím přechodem z fáze oběti do fáze tvůrce se naučili různé principy, které nás učí literatura úspěchu. Naučili se žít a tvořit podle principů a získali dojem, že konečně mají svoji kotvu.

V další fázi najednou přestává záležet na prezentačních dovednostech, trochu přestává záležet na těch prodejních dovednostech, trochu přestává záležet na image, trochu přestává záležet na tom time managementu, trochu přestává záležet na vyjednávacích dovednostech, na marketingových dovednostech, najednou přestává záležet... A takhle to jde dál a dál, můžeme si dosadit cokoliv.

Najednou přichází fáze, kdy přestáváme soudit a hodnotit, najednou přestáváme peiorativně nálepkovat bezdomovce na ulici, přestáváme obdivovat někoho na titulní straně magazínu, začneme si uvědomovat tu univerzální jednotu, že všechny věci jsou přesně tak, jak mají být a jak chtějí být. Když je bezdomovec bez přístřeší na ulici, tak je to proto, že to tak vesmír, včetně něj, chce. Není rozdíl mezi mnou a vesmírem.

Takže největší svoboda je vědět, kdo jsem.

Velká svoboda je nestavět se do toho proudu a jenom ho nechat plynout a radovat se z toho. Radovat se z každého okamžiku, projektovat se do přítomnosti a vědět, že ať to bude jakkoliv, tak je to OK.

Když vás povedou do synagóg a před úřady a soudy, nedělejte si starosti, jak a čím se budete hájit nebo co řeknete. Vždyť Duch svatý vás v té hodině naučí, co je třeba říci." [Nový Zákon, Marek 12:11,12]

Budu chtít pak ještě něco vytvářet?

Pak stejně můžu dál radostně tvořit. Ale bez fixace na výsledek. A lidé, kteří takto tvoří, tvoří s nepředstavitelnou silou. Neporazitelný bojovník byl vždycky ten, který se nebál smrti, jinými slovy nelpěl na výsledku. Sám jsem viděl, jak některé velké osobnosti tvoří obrovské věci. A naprosto bezúsilně.

Následování vnitřního vedení je fáze, kdy neříkám „Chci tento dům do příštích vánoc“, jako ve fázi, kterou jsme si pracovně nazvali tvůrce, ale říkám: „Chci ve správnou chvíli pro mě správný dům.“

Když vás inspiruje něco velkého, výjimečný cíl, mimořádný projekt, vaše myšlení prolomí všechny hranice. Vašemysl překročí nejrůznější omezení, vaše vědomí se rozšíří do všech směrů a zjistíte, že se nalézáte v novém, úžasném a nádherném světě. [Patanjali, Joga Sutry]

Den sedmnáctý – ukázka

...

Jakákoli vědomá myšlenka opakovaná dokola po určitou dobu se stává programem. S převahou negativních myšlenek získáme jaký typ podvědomého chování? Převážně negativní, který sabotuje náš život a zdraví. Fred říká: „Přemýšlím tak jak přemýšlím, protože mám zpackaný život!“ Ne, Frede, máš zpackaný život, protože přemýšlíš tak jak přemýšlíš! [Andrew Matthews, Následuj srdce]

Mám za sebou dva hudební zážitky. Jedním z nich byl úžasný koncert, který jsem poslouchala se zavřenýma očima a v jeho průběhu jsem vymyslela jeden projekt. Druhý byl přesně opačný. Zabrousila jsem do obchodu s mladou módou, vím, že už to není obchod pro mě, ale agresivní hudba, která tam hrála, ve mně vzbuzovala agresi a nakonec mě z něj vyhnala. Zachránilo mě snad jen to, že neumím anglicky. Jaké máš pro to vysvětlení?

Já se ti přiznám, že jedna z věcí, které jsem v mém životě nepřijímal až tak úplně s libostí, bylo udělat rozhodnutí vzdát se některé muziky, kterou jsem měl před tím rád. Jasně jsem uvědomoval, že mi to pomůže být úspěšný a hlavně šťastný, protože jde o to být šťastný, úspěšný je velmi pofiderní věc.

Mimochodem, já bych slovo úspěch vždycky vyměnil za slovo štěstí.

Měl jsem bouřlivé mládí a poslouchal jsem spoustu různé muziky. Různé proudy od metalu přes hardrock a punkovou muziku a všechny druhy tvrdé muziky. Taková muzika se nám líbí, láká nás ta dynamika, ta vášeň, energie. Texty, které jsou s tím spojené, mají také jistý náboj a nejde o to, v jakém je to jazyce. Slova nesou svoji vibraci dokonce i když jsou v jazyce, kterému vůbec nerozumíme.

Ten text má svůj náboj, který funguje všude, zaklínací formule woodoo bude fungovat i na druhém konci světa, kde jí nerozumí, protože ten význam je do ní vložen. Stejně tak hinduistická mantra bude fungovat i pro někoho, kdo neví, že Hare je sláva a Krišna je Bohu. A místo, aby si říkal, sláva Bohu nebo latinsky Gloria in excelsis Deo, tak si bude říkat Hare Krišna. Bude to fungovat stejně, protože vibrace vložená do toho slova v našem kolektivním vědomí funguje. Není to o tom, jestli tím jazykem mluvím nebo nikoliv. Věděl jsem, že muzika, kterou poslouchám, prostě a jednoduše komunikuje nespokojenost, problémy, nedostatek. Že to je muzika, která pomyslně odpovídá na tu Einstejnovu největší otázku negativně. Tedy, že svět není přátelské místo. Věděl jsem, že od téhle muziky musím pryč, jinak to bude spoluvytvářet ten můj vesmír, ve kterém já žiji. Bylo mi to líto, protože jsem měl oblíbené punkové kapely, které si stěžují úplně na všechno. Karel Kryl také nevytvářel pozitivní představu světa – a od něj jsem uměl nazpaměť všechno. Nebylo to pro mě úplně jednoduché, navíc jsem měl pocit, jestli tím neztrácím sám sebe. Dneska vím, že jsem udělal dobře.

Ze stejného důvodu nikdy nekoukám na katastrofické zprávy, na horory a nečtu bulvární noviny. Pro lidi z mé obchodní organizace je to naprostá samozřejmost. Dnes pracuji s lidmi, kteří jsou zvyklí mnoho let, schválně nečíst noviny, neposlouchat rádio a cíleně nekoukat na televizi.

Myslím, že prvním krokem pro mnoho lidí by bylo cíleně koukat na televizi, cíleně poslouchat rádio. Tím myslím skutečně si

vybírat a pouštět si televizi, rádio, internet jen na omezenou dobu.

Koukat denně na katastrofické zprávy na člověka přenáší negativní vibrace. Když si položíme otázku, jak to můžeme ovlivnit nebo jak můžeme něčemu z toho zabránit, tak nijak. Jen se o tom dozvídáme a sbíráme špatné pocity, špatné vibrace. Jsem šťastnější, když to vůbec nevím. Stejně je to, když někdo vyhledává horory.

Zmínil jsi, že bys slovo úspěch nahradil slovem štěstí. Jaká je definice úspěchu?

Úspěch je, že se mi daří dosahovat toho, co chci.

S úspěchem jsou často spojovány peníze. Tak to ale není.

Úspěch je definován téměř výhradně penězi nebo materiálními statky. o tom jsme mluvili. Mentalita nedostatku vytváří fixaci na to, co chci mít a nedovoluje nám přemýšlet nad tím, co chceme dělat a už vůbec ne nad tím, kým chceme být. Přitom to, co nás učiní šťastnými není to první, ale to poslední.

Vím, že na jednu stranu píšeme knihu a chceme, aby byla pro co nejvíc lidí, aby si v ní každý něco našel. Nicméně na druhou stranu si jasně uvědomuji, že nemůžeme napsat knihu pro deset miliónů Čechů, protože tolik lidí nechce slyšet, co já říkám. Je tady jisté procento populace, které to slyšet chce a pomůže jim to. To jsou lidi, kteří si tuto knížku koupí a věřím, že jim přinese velikou radost. A pak je tady jisté procento lidí, pravděpodobně větší než v předešlém případě, kteří tuhle knížku číst nechtějí. Já ale nezačnu říkat věci, které chtějí slyšet, jenom proto, aby se knížka lépe prodávala. Stejně tak nebudu vydávat bulvár. Nebudu poškozovat cizí životy jen proto, abych na tom vydělal peníze. A to ne proto, že jsem tak ušlechtilý, ale proto, že peníze nejsou pro mě hlavní cíl. Peníze jsou úplně nanic, když nebudu dělat to, co vychází z lásky a z radosti. Budu říkat jenom to, co si myslím, a u některých témat mohou být moje názory nekompromisní nebo vyostřené.

Svět obecně funguje na principu řízení strachem. Není prakticky vůbec řízen láskou. Pokud chci, přehodit výhybku, aby moje

konání bylo řízené láskou, ne řízené tlakem, strachem, obavou, potřebuji vyměnit celé podhoubí, ve kterém je moje mysl zasazená. Začíná to v hospodě u stolu, pokračuje u stolu doma s rodiči, pokud přemýšlí jiným způsobem, pokračuje to tím, jaké čtu knihy a co poslouchám v tramvaji, jestli muziku nebo motivační nahrávky a bude to končit tím, jestli si pouštím zprávy. To všechno tvoří moje myšlenkové nastavení a před tím nejde utéct.

Tady bych reagoval na tvůj názor, že stačí, když si budeme vybírat. V zásadě s tím souhlasím, takto se rozhoduje vyžralá osobnost. Naprostá většina lidí ale nedrží svůj život ve svých rukách a nemá nad ním kontrolu, jsou víc v té oblasti oběti než v oblasti tvůrce a nemají sílu si vybírat. To jsme zpátky u té otázky, o které jsme mluvili minule. Tedy jestli platí to, že člověk je produktem svého prostředí, nebo platí to, že lídr svoje prostředí změní. Že není ten, kdo měří teplotu, ale ten, kdo ji nastavuje. Pro většinu lidí je víc pravda to, že jsou produktem svého prostředí. To, že by své prostředí měnili, pro ně představuje problém. Silná, vyspělá osobnost, která má dostatek sebelásky, dostatek uvědomění a vysoký práh emocionální snášenlivosti se nesloží hned z toho, že se s ní chce někdo rozvést, nesloží se z toho, že zkrachovala banka, kde měla peníze, nesloží se hned z toho, že jí našli nějakou nemoc, nesloží se hned z toho, že ji vyhodili z práce. Má vysoký práh emocionální snášenlivosti. Taková osoba je pevná, sebejistá a může svoje okolí změnit. Taková osoba je schopná si vybírat a zůstat v pohodě. Duchovně silný člověk může koukat na zemětřesení, tsunami, aniž by se ho to dotklo. Je to proto, že signály, které vychází od lidí v sutinách nebo záplavách, neříkají, že něco není v pořádku. To je pro naprostou většinu lidí nepochopitelné. Pro ně to je signál, že něco není v pořádku.

Proto doporučuji striktně si vybírat a rozhodovat, s kým budu trávit čas a s kým ne. Čtenáři mi mohou věřit, nebuduji pro ně žádnou sektu a nechci od nich žádné desátky, nechci je zblbnout pro své cíle. V zájmu svého spokojeného života si vyberte kompletně, co chcete a jděte si za tím. Vytvořte si skupinku lidí, se kterými porostete, svůj myšlenkový trust třech, pěti nebo

deseti kamarádů, se kterými si budete povídat o osobním růstu. Není to výplach mozku pro něčí politické nebo ekonomické zájmy, ale pro vaše štěstí. Najděte si lidi, se kterými budete rezonovat hledně toho, kam se chcete dostat, ale hlavně se oddělte od majority populace. Milan Knížák říká, že dav se mýlí vždycky. Tak to je. Dav se vždycky mýlí a dav se vždycky se mýlil. To je vzkaz pro všechny lidi, který se rozhodnou být šťastní. Dav šťastný není. Je důležité udělat krok z davu, pak uvidíte, jak je to příjemné, jak je to radostné.

Dav se mýlí, dav neví, dav potřebuje vůdce...

To všechno je o strachu.

Celou naši knihou se prolíná stejný princip, předěl, jedna cesta vývoje.

Jednou ji nazýváme cestou od konání řízeného strachem ke konání na základě lásky.

Jindy to samé pojmenováváme posunem od iluze oddělenosti k pochopení jednoty.

Jinými slovy popisujeme to samé jako vývoj od mentality nedostatku k mentalitě hojnosti

To samé vysvětlujeme také jako opouštění minulosti a budoucnosti a projektování se do přítomného okamžiku. Tedy pohyb od jindy a jinde k teď a tady.

Je to všechno to samé a je to tak jednoduché. Například rozdíl mezi jednotou a odděleností je zase jen rozdíl mezi láskou a strachem.

Na straně lásky, jednoty, hojnosti a přítomného okamžiku se automaticky objeví radost. Když chápeme život, štěstí se objeví jako naše přirozená podstata.

Na této stupnici patří vůdce a stádo do škály strachu, do škály oddělenosti, do škály nedostatku a do škály jindy a jinde. Nástroj moci je komunikace na úrovni strachu. Všichni lidi, kteří přináší změny, všichni učitelé, myslitelé a pokrokoví lidé jsou nespoutané duše, které nenásledují žádné vůdce a sami se nestaví do pozice moci. Proto se například Vatikánu nelíbí materiály jako třeba kniha Jistou cestou k bohatství nebo Jistou cestou ke

skvělosti. Takové věci berou nástroj moci z ruky „ovladatelům“. Oni potřebují ovládat, milují ovládání. Nevím, jestli to cítím stejně, ale nedávno jsme si povídali s Jardu Duškem a on mluvil o tom, že mají i jazyk na ovládání. Latinu. Vysvětloval, že to je manipulační jazyk, proto ho používají oni, stejně jako právníci, proto ho používají doktoři. Že to je jazyk, kterým se dá komunikovat s davem tak, aby dav nerozuměl až tak dobře. Souhlasím s tím, že ani rozvoj advokacie ani farmaceutického průmyslu není cesta ke štěstí.

Skupina svobodných lidí, kteří jsou šťastní, sebevědomí, nezávislí na vnějším uznání a společenských symbolech je v nemilosti všech vůdců. Protože takové lidi nemůžete ovládat. Skupina takových lidí se zvětšuje neuvěřitelnou rychlostí. Nový věk přichází, je to fascinující. Tyto myšlenky byly před třiceti lety kontroverzní, dneska je přijímá běžná populace. Koho by napadlo před dvaceti lety promítnout lidem Tajemství? A dneska o tom lidi normálně mluví. To, co já publikuji jako příspěvky na své funpage na facebooku by před dvaceti lety by to bylo rozvracení republiky, státu, rodiny, křesťanství, byla by to New Age s rohami :-)

New Age s rohy? To jsme se dostali daleko.

Americká konzervativní část populace vidí obrovské nebezpečí v Oprah Winfrey.

Patří k nejpoblárnějším lidem na zeměkouli, je to člověk s největším vlivem na veřejné mínění v USA, je miliardářka, největší černý charitativní dárc. Je příkladem toho, že všechny principy duchovního rozvoje a růstu fungují. Je velkou zastánkyní hnutí New Age. Jestli existuje trn v oku mocných, tak to jsou lidi jako je Oprah. Ona vytváří a pomáhá spoluvytvářet cestu ven z toho koncentráku, který vytvořila novodobá civilizace. To jsou silná slova, co tady používám, ale to je jen reálné hodnocení lidí kteří trochu prohlédli, kteří nelítají každý den z domova do práce a z práce domů ve strachu o hypotéku. Lidí, kteří začali přemýšlet. Oprah, stejně jako mnoho osobností, které jsme jmenovali, vytváří novou skupinu svobodných lidí. Lidí, kteří nebaští pravidla mocných, a tudíž nejsou ovladatelní. Jediný způsob, jak ovládat

lidi je totiž to, že vám to ty lidi musí dovolit. Tak to bylo vždycky. To čemu se říká New Age, co teď někdo přisuzuje věku Vodnáře, někdo mluví o konci Mayského kalendáře, někdo pozoruje indigové a krystalové děti, někdo to hledá ve zlomech politických systémů a někdo v duchovních směrech, které jsou na vzestupu. To všechno je jeden proud měnícího se světa, kdy populace prochází přerodem k tomu, že její větší procento je tvořené svobodnými dušemi. V minulosti byly takové individuality považované za blázný – rišijové v Asii, Merlinové v Evropě nebo poustevníci na blízkém východě, alchymisté a mágové, mystici, šamani a různá tajná uskupení a řády museli žít v izolaci, protože jejich odlišné vidění, hodnoty a způsob života nebyl slučitelný se zbytkem civilizace. Byli blázni, byli nežádoucí. To byli tehdy svobodní lidé, kteří nezobali z ruky mocným a nebyli kolečkem v soukolí systému, který někdo ovládal. Takových lidí je dneska čím dál tím víc. Proto je to pro mnoho lidí, pro mnoho mocných tak strašidelné, proto se toho tak bojí. Pravidla světa se mění, lidé se bojí roku 2012, já věřím, že je to změna v myšlení lidí. I za můj krátký život, se změnilo tolik věcí, které tady byly několik tisíc let. Před pár týdny jsem hovořil se C. J. Callemanem, natáčel jsem s ním rozhovor do svého filmu, který se zajímavými osobnostmi postupně natáčím. To je ten známý vědec, autor knih o Mayském kalendáři. On je asi nejznámější z těch, kteří vypočítali rok 2012. Mluvili jsme o tom, že toho sice moc neznáme, že máme jakž takž zmapováno jen pár tisíc let nazpátek, ale že to, co se kolem nás teď odehrává je v porovnání s tím vším naprosto bezprecedentní. Najednou jde všechno mnohem rychleji. Ta vůle velké části populace se masivně mění. Mocní světa, kteří ovládají svět přes armády, média, farmaceutický průmysl, školský systém atd. to nechtějí slyšet a hledají způsoby, jak to zastavit. Nejde to vrátit zpátky. Sám jsem byl u toho, jak se tomu lidé z politiky nebo z velkého globálního businessu už před deseti lety bránili v podobě odporu proti fenoménu jménem internet. Když si uvědomím, jak pravdivá je myšlenka Victora Huga, tak mě mrazí. Není nic silnějšího, než myšlenka, jejíž čas nadešel. Svět se transformuje a je to vidět úplně všude. Je to vidět v tom jak chodí lidi volit a koho volí, je to vidět na tom, jak se lidi zajímají o své tělo, jak moc

důvěřují médiím, co chtějí nebo nechtějí studovat, v jakých se sdružují spolcích, jakékupují knihy, o co se zajímají, o čem diskutují, jaké mají hodnoty atd.

Mladá generace je úplně jiná a nikdo do ní staré hodnoty nenatluče, nikdo jí už nevysvětlí, že mají honit to, co honili naši rodiče nebo prarodiče. A ani to nejde, všechno je úplně jiné. Fascinují mě rok za rokem nastupující nové generace. Mám možnost pozorovat řadu mladých lidí a vidím, že se mám co učit od nich a ne oni ode mě. Oni vědí všechno lépe. Vidím, jak to často nekoresponduje s mým viděním světa a s mými pravidly, protože já byl vychovaný generací poválečné éry, lidmi s jiným mentálním nastavením. A to, myslím, patřím mezi ty nejpokrokovější ze své generace. Co si teprve mají myslet ti ostatní?

Jsem tím fascinovaný. Mladí lidi e starají o jiné věci, berou život jinak, mají cit pro osud planety, přes sociální sítě jsou schopní komunikovat po celém světě, jsou jazykově vybavení, otevírají se jim neuvěřitelné možnosti. Jsou schopní prostřednictvím internetu zorganizovat kolektivní meditaci pro milion lidí. Před deseti lety by to znělo jako science fiction. Dneska je to realita. Před patnácti lety bych byl blázen, esoterik a šarlatán a spoustu věcí, které dneska školím, bych v korporátním světě bych vůbec nemohl říct nahlas. A před 22 lety bych byl v Havlíčkově Brodě (myšleno v ústavu pro choromyslné). Je to naprosto fenomenální na všech úrovních našeho bytí. Kdo to k sobě pustí, kdo otevře bránu, aby to viděl, tak musí zůstat v úžasu a s koutky od ucha k uchu se těšit na to, co přichází. Jak je to silné, jak je to vášnivé, jak je to nespoutané, jak je to svobodné, jak je to radostné.

Marku, když to poslouchám, hned mám pocit, že svět je lepší, než si myslíme.

Mně se líbí, že v naší knížce je tohle pořád dokola, protože myslím si, že je velmi uklidňující a radostné pro každého, že ten svět není tak zlý a tak složitý, jak se zdá. Chtěl jsem říct ještě jednu věc, že bych doporučoval lidem nechat se tím pohltit.

Mark se blaženě usmívá a nemůže mluvit, jak se blaženě usmívá.

Ten, kdo se ponoří, nechá se pohltit, zažije fascinující, dobrodružnou cestu. Bude ho to bavit, bude to využívat a roztočí se spirála dalších možností. Všechno má tendenci růst a eskalovat. Čím více se tomu věnujete, tím více vám to bude přinášet a přivádět vám do cesty další knihy, další lidi, další pořady, informace, další jakoby náhodná setkání. Bude to eskalovat a dále podporovat váš vývoj. Vy budete víc a víc chápat a najednou začnete pronikat na tu úroveň, která je mimo slova. Budete rozumět věcem a nebudete schopní je vysvětlit slovy. Začnete svým učitelům, avatarům a mistrům rozumět na emociální úrovni, kterou vůbec nejste schopní komunikovat s ostatními lidmi. Začnete se smířovat s tím, že komunikace s lidmi se odehrává na různých úrovních, že nejde komunikovat se všemi na stejné úrovni. Ten Guru nemůže v televizní talk show nebo do novin odpovídat na otázky stejně jako svým žákům. Vše by vyznělo úplně jinak. Všichni ti úspěšní a jsou to stovky lidí se kterými jsem se setkal nebo je studoval, mluví jiným jazykem než je „oficiální jazyk společnosti“. To jenom odhaluje v jak obrovské iluzi svět žije. Této mlze říkali toltékové mitote, hinduismus jí nazývá maya. Ta nevědomost se tváří přesvědčivě a staletí označuje ty, co v ní nežijí za blázny.

Dodám, že se začneme usmívat podobně jako Mark, a na otázky jak se máš odpovídat skvěle. Což u lidí vyvolává pochybnosti.

To znám, na jisté úrovni myšlení je nepochopitelné, že se má pořád někdo dobře. Nutně hledají nějaký zádrhel. Najednou jsem v podezření, že jsem blázen, že jsem neupřímný, bůhví co beru, kde jsem si nakradl. Je těžké pochopit, že se někdo může mít pořád dobře. Když přijedu na víkend s brazilskou šamankou, kde spousta lidí, někteří, kteří se už mají pořád dobře a někteří ještě ne. Stačí mi s ní nebo s některými účastníky jeden pohled do očí a pár jednoduchých slov a jeden o druhém víme, že máme před sebou člověka, který se má pořád dobře a že to, co se zrovna děje v našich životech nebo venku s tím nemá co společného. Stejně je to třeba s lhaleakalou nebo dalšími duchovními osobnostmi. To zní samozřejmě mnoha lidem jako pokrytecké prohlášení, ale to

je prostě jiný stav mysli. Já mám mnoho těžkostí a problémů, přesto se mám pořád dobře.

Den Dvacátý – ukázka

Správně vidíme jen srdcem. Co je důležité, je očím neviditelné. „Co je důležité, je očím neviditelné,“ opakoval malý princ, aby si to zapamatoval. [Antoine de Saint-Exupery, Malý princ]

Co může být dalším přínosem nebo objevem při osobním růstu?

Najednou člověk odhalí oblak lži. O vzdělávacím systému, O politickém systému, O armádách, o vedení na úrovni států, školských systémech, o byznysu, o penězích. To je jedna obrovská lež, které lidé věří. Lidé věří, že peníze jsou skutečné, stejně tak věří, že mají hodnotu. Nevědí, že si jich Amerika tiskne, kolik chce, že téměř celá ekonomika je v rukou několika málo lidí. Několik rodin ovládajících bankovníctví zatěžuje úrokem celý svět. Kdybyste vzali člověka z pralesa, který nezná žádný politický systém, žádnou strukturu a řeknete mu, že mu zařídíte pěkný život za těchto podmínek, ve kterých my žijeme, tak vám řekne, že to nechce.

Žábu uvaříte tak, že ji dáte do studené vody a začnete pomalu ohřívat. Když se voda ohřívá pomalu, žába nevyskočí, pomalu se uvaří. Kdyby ste ji hodili do moc teplé vody, řekla by si: „Hele, tohle smrdí, na tohle kašlu, odsud mizím“. Za sto let nám ty věci připadají normální, postupně po kouskách přicházely po desítky let pravidla, zákony a omezení a my je časem přijímáme jako danou věc, zvykli jsme si na ně. Proč by se normální člověk zajímal, jak je to s emisí peněz, jestli jsou kryté zlatem nebo ne. Běžný člověk počítá, že to, kolik vydělá ovlivní, jestli pojedete na dovolenou na Djerbu nebo do Chorvatska, jestli bude mít garsonku nebo 3+1, Fabii nebo Oktávku a jestli musí být v práci do šesti nebo jen do čtyř. Myslí si, že nezáleží na tom, jakou roli hraje emise peněz na světě. To je absolutně irelevantní. Právě pochopení zásadních faktorů lidského fungování, přináší svobodu. Svoboda vychází z chápání. Když chápu, nenechám se zotročit strachem. „Poznejte pravdu a pravda vás osvobodí,“ říká Kristus. A takhle to přesně je. Každý kdo se vydá na cestu hledání pravdy, na cestu osobního růstu se dostane na jinou

myšlenkovou úroveň a nemusí pak otrocky jet v zajetých kolejích, může si vybrat jakoukoliv cestu. Může si vybrat svojí vlastní cestu. Na takové myšlenkové úrovni není obava ze zaplacení nájmu, nejsou ty strachy. Člověk který se na takovou cestu ještě nevydal, nebo je na jejím začátku to těžko chápe. Jakmile vstřebá nové myšlenky, změní svůj stav myšlení a celé svoje mentální nastavení a najednou se mu otevře jiný svět a bude žít v jiném světě, než žije většina lidí.

Mohl bys říci příklad, jak uvažovat?

Doporučil bych na dennodenní bázi přemýšlet, jestli to, co dělám, je řízené láskou nebo strachem.

Jdu na oslavu, protože... je to řízené láskou nebo strachem? Jdu tam, protože se mi tam chce a těším se? Žene mě tam vnitřní nutkání a vášeň? Jdu tam z radosti nebo tam jdu proto, že by bylo blbé tam nejít, že tam budou kolegové a šéf a co by řekli, že tam nebudu?

Kupuji tohle za ty peníze proto, že to je řízené láskou a radostí a těším se, jak to budu užívat nebo to kupuju proto, že mám strach, že to zdraží nebo to kupuji proto, abych se pojistil, kupuji to proto, aby si nemysleli, že já nemám? Mluvili jsme o luxusním zboží. Kupuji ho pro svou radost a potěšení nebo abych se ukázal a potvrdil svojí hodnotu před ostatními?

Říkám něco dětem a okřikuji je, protože to je řízeno láskou a prospěchem a radostí anebo je to řízené tím, aby si ostatní nemysleli, že ty děti jsou nevychované?

V našem konání je rozdíl, jestli jsem pod vlivem strachu nebo lásky. Takto si můžeme položit otázku ohledně čehokoliv a nemusíme mít obavu, že bychom neznali odpověď, že bychom ji neuměli určit. Vnitřně máme úplně jasno, co je řízené láskou a co strachem. Kdo má pocit, že peníze jsou skutečné a že mu ovládají život, tak má šoupátko ohledně financí na té škále posunuté ke strachu, je řízený strachem. Má strach, že zítra nebude dost. Řídí ho strach.

Poslouchejme hlas svého srdce. Poslouchejme pravidla vesmíru, respektujme vesmírné zákony. Jedním z nich je zákon přitažlivosti.

Podobné přitahuje podobné...

Když to vím, tak si nebudu pouštět písničky, které mluví o nespokojenosti. Nebudu číst noviny, které mi vytvářejí negativní stav mysli.

Jiný vesmírný zákon říká, že všechno směřuje k progresi, k vývoji, k rozvoji, všechno je neustále rozvíjející se, vzestupné, zdokonalující se. Tím směrem to musí jít. Tedy, když budu mít podnikatelský záměr, budu hledat podnikání, které bude tvořit. Když mám udělat obchodní rozhodnutí, budu hledat transakce s druhými lidmi, které budou tvůrčí. Z toho vyplývá, že nemusím mít žádný velký charakter na to, abych byl hodný nebo dobrý. Musím začít chápat a budu automaticky „hodný“.

Velmi se mi líbí pomůcka zeptat se, proč to dělám, co mě řídí. To se dá uplatnit v každodenním životě. Mohl bys dát několik praktických rad?

Operování na základě strachu a lásky, se dá měřit úplně u obyčejných všedních dennodenních činností. Spousta lidí má třeba představu, že když máte telefon, tak že ho musíte neustále zvedat, na to narážím neustále. Máme pocit, že telefon se musí zvednout, protože se to tak dělá. Což není nic jiného, než otročení nějakým společenským programům, které jsou úplně nesmyslné. Proč bych pořád měl zvedat každý telefon?

Druhá věc je samozřejmě, že musíme být pravdiví vůči ostatním lidem, tedy neměli bychom slíbovat, že pořád budeme zvedat telefon, pokud to nechceme dělat. Já osobně si myslím, že není nic dobrého na tom, aby člověk pořád bral telefony, protože člověk musí být v klidu a v tichu sám se sebou a pořád brát telefony, znamená nestále být v reaktivní pozici. Pokud se člověk namočí do byznysu a chce, aby s ním obchodní partneři vydrželi, musí dodržovat nějaká pravidla obchodního styku, to je jiná věc. Obchodní partneři nebudou akceptovat, že mě budou shánět a tři dny mě neseženou. To je jasné. Taky se mi to hodněkrát vymstilo.

Až budu chtít být v buddhistickém klášteře nebo v lese v meditaci týden bez toho, abych se někomu ozval, tak si musím přeorganizovat svůj život, delegovat kompetence, seznámit blízké lidi s tím, že to takhle bude fungovat, aby to věděli, až to budou očekávat, potom to bude v pořádku. Nicméně, nic není dané, všechno můžu určit já. Ostatní mají pak volbu vybrat si mě do svého života nebo ne.

Spousta lidí má představu, že musí odpovědět na email, spousta lidí má představu, že musí odpovědět na každý dopis. Pak jdou, sednou a s nechutí odpoví. Z povinnosti. Dostaneme vánoční pohled, takže je jasné, že musíme poslat pohled k Velikonocům. Jakmile začne být člověk kompletně řízený láskou, tak najednou pochopí, že všechno je to jen představa, že „někde“ se „něco“ děje, co by mohlo dopadnout „špatně“.

Další věc, která se dá udělat na úrovni dennodenního chování je na úrovni slovníku, který používáme. Všechna slova „musím“, nahradit slovíčkem „chci“. Většina lidí, kteří se mnou komunikují, a to asi můžeš potvrdit, mě neuslyší, říkat slovo musím. Neříkám, musím, protože žádné musím není. Já dělám to, co Dzirasa chce. Musím patří do pozice oběti a to je úplně jiný stav myslí. To slovo znamená, že přenáším zodpovědnost někam jinam. To je velmi pohodlné, ale jen na první pohled. Vypadá to, že je snažší nebrat na sebe odpovědnost. Musím na firemní párty, musím brát telefony, musíme mu něco koupit k Vánocům, musím sledovat zprávy, musím uvařit slavnostní oběd, dosadte si, co chcete. Člověk, který by měl vyměnit musím za chci, se celý kroutí. Moc dobře chápe, že když vymění, musím, za chci, že přijme konkrétní zodpovědnost a že najednou nebude na koho svalovat vinu. Protože když najednou začnu říkat chci, tak je to moje rozhodnutí. Najednou bude všechno volba a na mě bude rozhodnout se a přijmout následky. V případě toho zvedání telefonů to budou v jednom extrému následky žaludečních vředů a vyhořelosti a v druhém extrému pokažené vztahy a opuštěnost.

Tady bych si dovolila poradit. Příklad musím na večírek protože... zeptám se: Chci na ten večírek? Ihned dostanu jasnou

odpověď a není co řešit. Ten otazník na konci věty mi vyřešil řadu věcí.

Ano, to je ta pointa, o kterou jde, přesně tak. Protože, když to musím, nahradím, tím chci, tak najednou nastavím skutečné zrcadlo tomu, že mám volbu. A tudíž se někdy rozhodnu ano a někdy ne. Vezmu přímou zodpovědnost a vezmu otěže do svých rukou. Zodpovědnost vypadá na první pohled někdy nepohodlně. Lidi, co zatím neznají chuť svobody, tak nevědí, že to je cena, kterou stojí za to zaplatit. Proto si vybírají cestu bez zodpovědnosti za svůj život. Musím zůstat s tímhle partnerem, musím bráchovi pomoci na baráku a strávit tam půl života... Musím a nemůžu jinak, musím. Přestat říkat musím a začít říkat chci, jde hodně těžko přes pusy. Protože se budeme muset dívat pravdě do očí, přesně jak jsi řekla.

Den jednadvacátý – ukázka

...

Když je v pořádku člověk, bude v pořádku i jeho svět. [Napoleon Hill, Myšlením k bohatství]

Respektuješ zákony?

Pokud se nechceme nechat zavřít, musíme je respektovat. Alespoň, když se může někdo dívat :-). Co se týče respektu k zákonům, uvědomuji si, že zákony jsou jen papír. Někdo rozhodl, co je dobré. Ale ten, kdo rozhodl, je jen člověk. Ultimátní vedení je srdce. To mi říká, co je dobře a co špatně. Možná, že v novém věku už nebudou zákony tolik potřeba. Pokud jsem si vědom jednoty s všehomírem, se všemi ostatními bytostmi, tak je jasné, že nepůjdu nikdy nikomu ublížit. A takový vnitřní zákon pak funguje ať se někdo dívá, nebo ne. Nová generace už tolik neposlouchá rodiče a všechny ty naše normy. A to je dobře.

Říkáš, že se od dětí učíš. Chtěl bys být zase dítětem?

Určitě ano. Kristus přece říkal „Budte jako malé děti, neboť tech království nebezke“. Ale spíše jde o to dítě v sobě probudit, než sentimentálně tesknit po dětství.

Jestliže se dokážete stát opět dítětem, dosáhli jste všeho. Jestliže se dítětem již stát nedokážete, propásli jste všechno. Mudrc je

znovuzrozeným dítětem. Děti prvního zrození nejsou skutečnými dětmi, jelikož budou muset vyrůst. Teprve druhé zrození je to pravé, neboť když se někdo stane znovuzrozeným, daroval život sám sobě. Je to transformace, stal se znovu dítětem. [Osho, Skrytá harmonie]

Být dítě je úžasný, čistý stav mysli, který ladí s vesmírem. Ale děti musí vyrůst. Dokázat se potom stát znovu dítětem je osvobození. A co se týče takové té všeobecně rozšířené touhy, chtít se vrátit do dětství, tak tu necítím. Cítím se nejradostnější a nejsvobodnější, jak jsem se kdy cítil. A bude to ještě lepší!